

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: O. P. Z.**, zast. Mgr. Dagmarou Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. KUOK 9204/2014, sp. zn. KÚOK/101261/2013/OSL-P/7230, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 A 24/2014 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 1. 2014, č. j. KUOK 9204/2014, ve věci záznamu bodů v registru řidičů (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka aplikace zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 133/2011 Sb. (dále jen „novela zákona o silničním provozu“) na posuzovaný případ. Stěžovatelka se měla dopustit celkem třikrát přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), tedy při řízení vozidla držela v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj, a to 10. 3. 2010, 4. 10. 2010 a 31. 3. 2011. Od 1. 8. 2011 však nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu, podle níž došlo mj. ke snížení bodového hodnocení u daného přestupku ze tří na dva body.

[3] Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného za řádně odůvodněné a plně přezkoumatelné. K věci samé uvedl, že o použití příznivější právní úpravy nemůže být v dané věci vůbec řeč, neboť se nevede řízení o zaznamenání bodů, nýbrž řízení o námitkách proti již provedeným záznamům v pravomocně skončených přestupkových věcech.

[4] Předmětem řízení je pouze posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, a že v tomto řízení správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44). Zásadně pak není správní orgán v tomto řízení oprávněn jakkoli kvalifikovat jednání, v němž bylo spatřeno porušení povinností, s nimiž je záznam určitého počtu bodu do registru řidičů spojen (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 – 93).

[5] Krajský soud také odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, který se v rozsudku ze dne 9. 12. 2013, č. j. 59 A 43/2013 – 31, zabýval obdobnou věcí. S jeho závěry, že záznam bodů do registru se posuzuje zásadně ke dni uložení blokové pokuty nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek či trestu za trestný čin, se plně ztotožnil.

[6] Přezkoumává-li tedy správní orgán v řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu správnost záznamu bodů v registru řidičů z pohledu uplatněných námitek, činí tak právě ke dni uložení blokové pokuty či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. V řízení o námitkách totiž příslušný správní orgán o záznamu bodů sám nově již nerozhoduje, tj. „netrestá“ ve vlastním slova smyslu, nepřísluší mu tedy ani počet bodů zaznamenaných ke dni uložení blokové pokuty či ke dni právní moci příslušného rozhodnutí revidovat z důvodu pozdějšího, pro řidiče příznivějšího „bodového ohodnocení“ jednání dle přílohy zákona o silničním provozu.

[7] Řízení o námitkách podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba odlišovat od řízení o přestupku samotném. Zásady zmiňované stěžovatelkou se uplatňují v řízení o samotném správním deliktu, což také koresponduje se stěžovatelkou citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 7 As 83/2010, 8

pokračování

As 17/2007 či 1 As 96/2008). Body byly zaznamenány v době před účinností novely, takže pro použití novelizované právní úpravy či přechodného ustanovení zde není místo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka rekapituluje obsah rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby a závěry soudu. Namítá, že posledním záznamem, který dosáhl 12 bodů v registru řidičů, dochází k uložení sankce, kterou je zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu jednoho roku. Jedná se o sankci ve smyslu správního trestání a její uložení se musí řídit základními principy ovládajícími ukládání trestů.

[10] I v řízení o námitkách je proto třeba aplikovat principy správního trestání. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani přechodné ustanovení článku II novely zákona o silničním provozu, které stanoví, že při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení řidiče za jednání spáchaná před účinností této novely se postupuje podle dosavadních předpisů.

[11] Snížení bodového ohodnocení za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) odst. 1 ze tří bodů na dva (novela zákona o silničním provozu) je nepochybně úpravou pro pachatele přestupku příznivější. Je zcela nepřijatelné, aby stěžovatelka (jakožto řidička) byla trestána za jednání, která již v době rozhodování správního orgánu nejsou trestná, resp. je jejich trestnost nižší.

[12] V projednávané věci měl být použit výklad pro stěžovatelku příznivější, a to podle zásady *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege* (není zločinu ani trestu bez zákona).

[13] Krajskému soudu také vytýká, že své závěry opřel o rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem. Takový způsob odůvodnění považuje za nepřijatelný. Argumentace zde uvedená se týká jiného případu, a proto ji není možné na danou věc aplikovat. Krajský soud se navíc nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

[14] Navrhuje rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. S ohledem na nedostatek jakýchkoliv nových argumentů ze strany stěžovatelky odkazuje na svá dosavadní vyjádření.

III. Přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem a vyjádření stran k rozhodnutím rozšířeného senátu

[16] Usnesením ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 212/2015 – 62, Nejvyšší správní soud dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., s ohledem na řízení probíhající před rozšířeným senátem pod sp. zn. 5 As 104/2013, řízení o kasační stížnosti přerušil.

[17] Rozšířený senát posuzoval otázku, zda ke změně zákona, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu a která je pro pachatele tohoto deliktu z hlediska vymezení dané skutkové podstaty (případně za něj uložené sankce) příznivější, musí přihlížet i správní soudy v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí správního orgánu, či v řízení o kasační stížnosti v takové věci.

[18] Dne 16. 11. 2016 rozšířený senát rozhodl. V usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, konstatoval, že „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

[19] Rozhodnutím rozšířeného senátu odpadla překážka řízení. Předsedkyně senátu usnesením ze dne 16. 11. 2016 dle § 48 odst. 5 s. ř. s. vyslovila, že se v řízení pokračuje. Následně usnesením ze dne 21. 12. 2016 vyzvala účastníky řízení k vyjádření se k právní situaci po rozhodnutí rozšířeného senátu, a to jak k usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, tak k usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, ve vazbě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, publ. pod č. 3423/2016 Sb. NSS. K vyjádření účastníkům řízení stanovila lhůtu do 16. 1. 2017. Obě strany se k výzvě ve stanové lhůtě vyjádřily.

[20] Žalovaný nesouhlasí se závěry rozšířeného senátu a považuje naopak za správný výklad vyjádřený v odlišných stanoviscích obou shora označených usnesení. Odkazuje také na odůvodnění správní žalobou napadeného rozhodnutí.

[21] Respektuje většinový závěr rozšířeného senátu, že záznam bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Tyto závěry jsou však použitelné pouze pro případy typově shodné s případem řešeným rozšířeným senátem.

[22] Dojde-li ke změně zákona ve prospěch přestupce v průběhu správního řízení, tedy mezi spácháním přestupku a vydáním rozhodnutí o něm, aplikují se závěry, ke kterým dospěl rozšířený senát. Projednávaná věc se však od věcí posuzovaných rozšířeným podstatně liší, neboť ke změně právní úpravy došlo až po pravomocném ukončení řízení o přestupku a také body byly stěžovatelce zaznamenány ještě před účinností nové právní úpravy. Plně se ztotožňuje se závěry uvedenými v rozsudku ve věci sp. zn. 6 As 60/2016, které se naopak týkají věci skutkově a právně obdobné.

[23] V projednávané věci byl trest stěžovatelce uložen dříve, než došlo k nabytí účinnosti právní úpravy pro ni příznivější.

[24] Stěžovatelka ve vyjádření uvádí, že pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v registru řidičů je trestem za speciální recidivu. Právě toto vymezení skutku je vodítkem pro správné posouzení sporné otázky v projednávané věci.

pokračování

[25] Posuzovaný skutek je složen z několika samostatných skutků, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto. Pokud tyto skutky dosahují určitého stupně typové nebezpečnosti a pachatel se jich dopustil v určité časové souvislosti, pak je jeho jednání posouzeno jako samostatný skutek.

[26] V případě, že v důsledku změny právní normy dojde k situaci, že některý z dílčích skutků pozbude onen stupeň typové nebezpečnosti, pak je v souladu se zásadou retroaktivity ve prospěch pachatele nelze zahrnout do objektivní stránky recidivního deliktu, neboť by jinak byl postižen za jednání, které v době, kdy se o skutku rozhoduje, není trestné.

[27] Rozsudek ve věci sp. zn. 6 As 60/2016 byl přijat ještě před vydáním usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 5 As 104/2013. I přes to je nutno zdůraznit, že žaloba stěžovatelky nesměřovala proti jednotlivým rozhodnutím v blokovém řízení, ale proti uložení trestu za speciální recidivu. Posouzení věci je proto nesprávné, neboť šestý senát vázal retroaktivitu ve prospěch pachatele k jednotlivým skutkům, za něž však již trest byl uložen a které nebyly předmětem žaloby.

[28] Předmětem žaloby i kasační stížnosti je námitka, dle které je otázku retroaktivity ve prospěch pachatele přestupku nutno vztáhnout k trestu zákazu činnosti a dosažení 12 bodů, nikoli k jednotlivým přestupkům. Zdůrazňuje, že k příznivější právní úpravě došlo v době, kdy správní řízení v této věci (řízení o námitkách proti záznamu 12 bodů) probíhalo v prvním stupni.

[29] Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, případně opětovně postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem ve smyslu § 105 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[31] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[32] Výše uvedené kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jakkoliv je odůvodnění soudu stručné, lze v něm nalézt odpověď na všechny stěžovatelkou vznesené žalobní námitky.

[33] Z obsahu žaloby soud ověřil, že stěžovatelka namítala jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, dále pak uplatnila věcné námitky. Její námitky lze shrnout tak, že rozhodnutí o dosažení 12 bodů je sankcí *sui generis*, na kterou by měly být uplatňovány principy správního trestání, a to bez ohledu na přechodná ustanovení novely zákona o silničním provozu. Ke změně právní úpravy ohledně bodového hodnocení mělo být proto přihlédnuto i v průběhu námitkového řízení.

[34] Krajský soud neshledal rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a tento svůj závěr stručně odůvodnil (srov. stranu 2 napadeného rozsudku). K věci samé je vhodné připomenout, že krajský soud vycházel při posuzování věcných námitek z dosavadní judikatury, která k záznamu bodu nepřistupovala jako k trestu. Rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 As 114/2014 bylo vydáno cca 6 týdnů po vydání napadeného rozsudku, rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 5 As 104/2013 pak 15 měsíců po vydání napadeného rozsudku.

[35] S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, které se týkaly posouzení obdobné právní otázky, krajský soud dospěl k závěru, že zásady zmiňované stěžovatelkou nemají v řízení o námitkách místo, ale uplatňují se toliko v řízení o samotném správním deliktu. Takový postup nemůže sám o sobě zakládat nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatelka ani neuvádí, v čem by měly být skutkové okolnosti jejího případu odlišné. Krajský soud se vyjádřil také k přechodnému ustanovení, které se však vzhledem k tomu, že body byly stěžovatelce zaznamenány před účinností nové právní úpravy, na projednávanou věc neuplatní.

[36] Odůvodnění krajského soudu dostačujícím způsobem reaguje na všechny vznesené žalobní námitky a je proto přezkoumatelné. Ostatně stěžovatelka s tímto odůvodněním v kasační stížnosti obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo možné.

[37] K závěrům rozšířeného senátu jak ve věci sp. zn. 6 As 114/2014, tak ve věci sp. zn. 5 As 104/2013, přijatými až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu, stěžovatelka dostala možnost vyjádřit se a nemohla tedy být jakýmkoliv způsobem zkrácena na svých procesních právech.

[38] Mezi stranami je nesporné, že dne 1. 8. 2011 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu, podle níž typové jednání odpovídající skutkové podstatě přestupků spáchaných stěžovatelkou ve dnech 10. 3. 2010, 4. 10. 2010 a 31. 3. 2011, o kterých bylo v projednávané věci rozhodnuto v blokovém řízení, bylo počínaje 1. 8. 2011 spojeno s udělením dvou bodů. Naproti tomu do 31. 7. 2011 byl každý z přestupků spojen s připsáním tří bodů do bodového hodnocení řidiče. Právě otázka povinnosti správního orgánu již zaznamenané body snížit je předmětem sporu.

[39] Rozšířený senát ve věci sp. zn. 6 As 114/2014 dospěl k jednoznačnému závěru, že i záznam bodů je trestem. V jím a následně šestým senátem řešené věci se však posuzovaný přestupek stal před 1. 8. 2011 (účinnost novely zákona o silničním provozu), avšak právní moci rozhodnutí o přestupku nastala až dne 8. 11. 2011, tedy až po účinnosti této novely. Jak šestý senát uvedl v bodě 17 navazujícího rozsudku, řidič „*sice spáchal přestupek v době, kdy mu za něj podle platné a účinné úpravy měly být zaznamenány tři body*

pokračování

do registru řidičů, o tomto přestupku však bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány již v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů. Podle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy mu tak měly být za uvedený přestupek zaznamenány nikoli tři, nýbrž toliko dva body podle pozdějšího zákona, neboť ten je nepochybně na první pohled pro stěžovatele příznivější než zákon, který platil v době spáchání přestupku“.

[40] Skutková situace z hlediska případné povinnosti správního orgánu přihlédnout k pozdější, pro pachatele příznivější, úpravě je v nyní projednávané věci odlišná. O přestupcích stěžovatelky bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány ještě v okamžiku platnosti a účinnosti předcházejícího, pro stěžovatelku méně příznivého, zákona.

[41] Zcela srovnatelnou situaci řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 As 60/2016, kde výslovně uvedl, že závěry rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 As 114/2014 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách prikazovalo znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením se zákon změnil ve prospěch pachatele. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 117/2016 – 17, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 259/2015 – 34.

[42] S uvedenými závěry se nyní rozhodující senát ztotožňuje a neshledal proto žádný důvod k předložení věci rozšířenému senátu.

[43] Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení (§ 123f zákona o silničním provozu) správnost počtu bodů zaznamenaných do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny základních práv a svobod) nebo - pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny) – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení, či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, případně v řízení o žalobě proti rozhodnutí o tomto přestupku.

[44] Jak již uvedl i krajský soud, správní soudy se opakovaně vyjádřily k rozsahu otázek, které lze zkoumat v námitkovém řízení. Tento rozsah je poměrně omezený. Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 As 96/2008).

[45] Soud nepopírá, že rozhodnutím rozšířeného senátu byla otevřena možnost aplikace trestních zásad, které se projevují v řízení o přestupku, i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů. Pozbytím řidičského oprávnění je slovy rozšířeného senátu „*trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za*

původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě“ (usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 As 114/2014, bod 41). Nejednalo-li se o trest za původní přestupek, tím méně pak přichází do úvahy ve vztahu k tomuto již pravomocně uzavřenému přestupku aplikace pravé retroaktivity ve prospěch pachatele.

[46] Se stěžovatelkou lze proto souhlasit pouze v tom smyslu, že i rozhodnutí o dosažení 12 bodů je sankcí *sui generis* (vedlejší trestem), a i na tuto sankci je čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod aplikovatelný. Nikoliv však ve vztahu k oněm původním již pravomocně uloženým trestům, ale právě a jen ve vztahu k sankci za speciální recidivu. Pokud by tedy v průběhu námitkového řízení zákonodárce zvýšil hranici pro odnětí řidičského průkazu např. na 14 bodů, musel by správní orgán, případně krajský soud (pokud by ke změně došlo v průběhu soudního řízení), aplikovat pro stěžovatelku při ukládání sankce za speciální recidivu onu příznivější úpravu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

[47] Úprava celkového počtu bodů mající za následek odebrání řidičského průkazu se žádným způsobem nezměnila. Úprava pro přestupce příznivější se týkala bodového hodnocení jednotlivých přestupků a vstoupila v účinnost až poté, co bylo o přestupcích stěžovatelky pravomocně rozhodnuto. Ani v jednom případě nerozhodoval o přestupku správní soud. Všechny tři přestupky byly projednány v blokovém řízení. Ústavní princip čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je ve vztahu k jednotlivým přestupkům aplikovatelný jen na věci doposud ve správním řízení neskončené, eventuálně sice správním orgánem pravomocně rozhodnuté, o kterých se však následně vede navazující řízení o žalobě před správním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 5 As 104/2013, body 46-51).

[48] Změna právní úpravy ve prospěch pachatele přestupku není důvodem pro podání mimořádného opravného prostředku (ať již ve správním řízení, nebo formou kasační stížnosti - viz body 52 a 53 tamtéž). Jasně to říká již usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 As 114/2014: „změna zákona ve prospěch pachatele přestupku musí být „*v běžících, resp. dobíhajících řízeních vzata v potaz; není však důvodem pro podání mimořádných opravných prostředků proti pravomocným správním rozhodnutím o deliktech*“ (bod 44). Pokud není změna zákona ve prospěch pachatele důvodem pro podání mimořádného opravného prostředku ve věci pravomocně skončené, nemůže být tato změna zohledněna ani v námitkovém řízení podle § 123f zákona o silničním provozu. Námitkové řízení totiž není nějakým řádným přezkumným řízením v doposud pravomocně neskončeném řízení o přestupku. V řízení o námitkách správní orgán znovu „nerozhoduje“ o záznamu bodů vztahujícím se k jednotlivým přestupkům.

IV. Závěr

[49] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[50] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá

pokračování

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu